

Arrest

nr. 291 920 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Naam: P.

Voornaam: A.R.H.

[...]

Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.03.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde:

Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

De politierechtbank van Sint-Truiden veroordeelde u op 22.05.2019 bij verstek tot een geldboete van 50,00 euro (x8 = 400,00 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) omdat u stuurde met een voorlopig rijbewijs B tijdens een verboden tijdstip.

U werd op 05.09.2019 aangehouden en op 06.09.2019 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake verdovende en psychotrope stoffen.

De Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeelde u op 23.12.2019 tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden en een geldboete van 8.000,00 euro (vervangende gevangenisstraf 90 dagen) met uitstel gedurende een termijn van drie jaar die het gedeelte van de ondergane voorlopige hechtenis overschrijdt en de helft van de opgelegde geldboete mits naleving van probatievoorwaarden daar u zich schuldig maakte aan cannabis te hebben ingevoerd, uitgevoerd of vervoerd (feiten gepleegd tussen 01.01.2015 en 07.09.2019, meermaals op niet nader te bepalen data); aan cannabis, amfetamine (speed), MDMA/MDEA (XTC) en MDMA te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd te hebben (feiten gepleegd tussen 01.01.2019 en 07.09.2019, meermaals op niet nader te bepalen data); aan cannabis voor verkoop, cocaïne, amfetamine (speed), MDMA/MDEA (XTC) en MDMA in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht en vervoerd (feiten gepleegd tussen 01.01.2015 en 07.09.2019, meermaals op niet nader te bepalen data, onder meer op 05.09.2019 en laatst op 06.09.2019); aan een verboden wapen voorhanden gehad te hebben, namelijk een lader met een grotere capaciteit dan de normale capaciteit voorhanden te hebben gehad; aan als particulier een vergunningsplichtige vuurwapen voorhanden te hebben gehad, namelijk een alarmpistool, merk Beretta met serienummer EAS139037 (feiten gepleegd op 06.09.2019) en aan als particulier munitie, patroonhulzen of projectielen die niet onbruikbaar gemaakt zijn, voor vergunningsplichtige vuurwapens voorhanden te hebben gehad, namelijk negen patronen (feiten gepleegd op 06.09.2019).

Op 23.12.2019 werd u vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

De politierechtbank van Leuven veroordeelde u op 17.02.2020 bij verstek tot een geldboete van 20,00 euro (x8 = 160,00 euro)(vervangend rijverbod: 15 dagen), verlies van recht tot sturen 8 dagen van alle categorieën met theoretisch examen daar u een snelheidsbeperking overtrad.

Op 25.06.2020 werd u aangehouden en op 26.06.2020 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van het verschaffen van drugs met de dood tot gevolg en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen of psychotrope stoffen, al dan niet met verzwarende omstandigheden.

De politierechtbank van Hasselt veroordeelde u op 31.03.2021 tot een geldboete van 200 euro (x8 = 1.600,00 euro) (vervangend rijverbod: 60 dagen) en het verlies van recht tot sturen 3 maanden van alle categorieën met theoretische paktische, medische en psychologische examens met uitstel van 3 jaren voor 1 maand daar u reed onder invloed van stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden.

De Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeelde u op 13.07.2021 in staat van bijzondere en wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete tot 20.000,00 euro (vervangende gevangenisstraf van 90 dagen) daar u zich schuldig maakte aan een drugscocktail van amfetamine (speed), MDMA en GHB te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het gebruik dat van de gespecificeerde substantie ten gevolge van het misdrijf is gemaakt de dood heeft veroorzaakt (feit gepleegd op 21.06.2020); aan

amfetamine (speed), MDMA, GHB en MDMA/MDEA (XTC) te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd (feiten gepleegd tussen 01.01.2020 en 26.06.2020, meermaals op niet nader te bepalen data en laatst op 25.06.2020) en aan amfetamine (speed), MDMA, GHB en MDMA/MDEA (XTC) in bezit gehad te hebben voor verkoop en ketamine in het bezit te hebben gehad, (feiten gepleegd tussen 01.01.2020 en 26.06.2020 meermaals op niet nader te bepalen data en het laatste op 25.06.2020).

Op 24.08.2021 werd het uitstel toegekend bij uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Hasselt d.d. 23.12.2019 in uitvoer gebracht.

+++

Sinds u in België verblijft werd u tweemaal veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving. Volgens het strafdossier bent u ook in Nederland reeds meermaals veroordeeld wegens drugsfeiten. Deze veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen tewerkstellen, steeds opnieuw ging u weer over tot het verhandelen van drugs.

Uw voertuig werd op 05.09.2019 geïntercepteerd door de politie omdat u geen vaste rijlijn kon houden. In de kofferruimte (in een compartiment dat toegang geeft tot het lichtelement achteraan) werd een zak met 10 stuks XTC, 1 brok van 31,80 gram + 26 gram kristallen MDMA, 53,90 gram speed, een 5 liter bidon vloeistof met opschrift "methanol" (mogelijk afkomstig van de productie van speed) en 5 Cobra, 120 tabletten in blister gevonden. Er werden vier pakketten met geldsommen gevonden als ook aan uw sleutelbos een nep autosleutel VW/Skoda ontworpen om kleine hoeveelheden drugs te smokkelen. Bij de uitgevoerde huiszoekingen op heterdaad werden vervolgens een plasticen doos met 70 gram speed, 19+15 stuks Cobra, 120 simkaarten, een weegschaal, een vuurwapen, een behuizing om het uitzicht te creëren van automatisch vuurwapen, een lader en 9 patronen, een doosje met een iPhone, een grinder, ongeveer 10 gram cannabis in de slaapkamer, potten cafeïne (leeg) en een professionele weegschaal gevonden. U verklaarde het pistool, de behuizing en munitie 3 à 4 jaar geleden gekocht te hebben voor de fun en dat u niet wist dat dit illegaal was. Wapeninbreuken leiden tot maatschappelijke onveiligheid. Alleen al het tonen van een wapen leidt tot grote angst van degenen die ermee geconfronteerd worden, en voedt daardoor gevoelens van onveiligheid in de samenleving. De aanwezigheid en het gebruik van wapens in de openbare ruimte is een toenemend probleem waardoor het veiligheidsgevoel van heel veel mensen wordt geraakt.

U verklaarde lichamelijke klachten te hebben en drugs te gebruiken om de pijn te verzachten. Uit het strafdossier blijkt dat u al 15 à 20 jaar speed, XTC, cannabis en cocaïne gebruikt. De cannabis voerde u in vanuit Nederland. U kocht deze aan in een coffeeshop in Nederland. U verkocht speed alsook MDMA kristallen gezien de aangetroffen hoeveelheid van 26 individuele verpakkingen van telkens ongeveer 1 gram, de hoeveelheid aangetroffen speed 53,9 gram en de hoeveelheid XTC tabletten. U vroeg ook aan uw vriendin V.D.A. I. om voor u een zak met drugs en gelden te bewaren in haar woning. Tevens werden er druggerelateerde contacten en berichten aangetroffen in uw gsm bij de uitlezing ervan.

De rechter oordeelde dat de feiten ernstig zijn. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Het gebruik van drugs houdt bijzondere gevaren in voor de volksgezondheid. U beoogde illegaal geldgewin. Hierbij misbruik makend van de kwetsbare positie van de druggebruikers en zonder zich te bekommeren over de negatieve gevolgen van drugs op de gebruikers en de maatschappij. Dit gemakkelijke geldgewin schaadt het economische verkeer en ontwricht de maatschappelijke verhoudingen. Drugshandel vormt een manifeste bedreiging voor de volksgezondheid. Bovendien is het ook ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Bij dergelijke handel van omvangrijke hoeveelheden zijn immers talrijke personen betrokken. Soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen.

Er werd u door de rechter een gevangenisstraf met uitstel opgelegd mits het naleven van probatievoorwaarden voor een termijn van 3 jaar om u aan te sporen in de toekomst de wet stipt na te leven. Er werd u bovendien op gewezen dat dit uitstel bij een volgende veroordeling verloren kan gaan. Een kans die u niet gegrepen heeft. Zeer snel na uw vrijstelling d.d. 23.12.2019 zette u uw illegale activiteiten weer verder (incriminatieperiode tussen 01.01.2020 en 26.06.2020, meermaals op niet nader te bepalen data en laatst op 25.06.2020). U was dus blijkbaar niet onder de indruk van de veroordeling d.d. 23.12.2019 en hoewel u instemde met probatievoorwaarden, had u duidelijk niet de intentie enige inspanning te leveren om uw leven over een andere boeg te gooien en u aan de opgelegde voorwaarden te houden.

Op 21.06.2020 werd in het Jessa Ziekenhuis het verdacht overlijden van D.P. gemeld. Uit het strafdossier blijkt dat aan het slachtoffer, diezelfde dag, een drugscocktail "boswandeling" geleverd werd. Het slachtoffer werd gevonden door zijn dochtertje, die de ouders van haar vader en haar moeder verwittigde, die op hun beurt de hulpdiensten verwittigden. Uit het vonnis d.d. 13.07.2021 blijkt "Ter plaatse werd op 21.06.2020 in een sorteerbak in de eerste hoge keukenkast een flesje met etiket 'Boswandeling Route 69 2,5 mi' met restanten van een turquoise vloeistof teruggevonden. Derde en vierde beklaagde gaven ook toe deze drugscocktail te hebben meegebracht en in het appartement, samen met D.P., gebruikt te hebben en er het flesje met nog wat restanten achtergelaten te hebben. Vierde beklaagde verklaarde de "boswandeling" te hebben aangekocht bij tweede beklaagde (= leverancier), die op haar beurt aangaf dat eerste beklaagde (=fabrikant) {u} deze cocktail bereidde. Uit de verslagen van de wetsgeneesheren en de toxicoloog blijkt dat D.P. overleden is aan een gecombineerde overdosis van MDMA (XTC) en amfetamine (speed) die hyperthermie (stoornis van de temperatuurregulatie/oververhitting) en multi-orgaan falen veroorzaakte waarbij de polytoxicomanie en het gebruik van cocaïne bevorderende factoren waren zoals blijkt uit de haaranalyse."

De rechtbank oordeelde dat de schuld bewezen werd en wilde bijzonder benadrukken dat bij de uitgevoerde huiszoeking bij u er maar liefst 14 kg speed aangetroffen werd alsook amfetamine-olie, accuzuur en ethanol. U gaf zelf aan met deze producten nogmaals 7 kg speed te kunnen maken. U voerde de omzetting van amfetamine-olie uit in zoutvorm met behulp van zwavelzuur (accuzuur/batterijzuur) op uw adres in Borgloon dat dus feitelijk fungeerde als drugslabo voor de productie van speed (waarbij het wel zo is dat u niet vervolgd werd voor het vervaardigen/produceren van amfetamine of voor het bezit van de amfetamineolie, maar waarbij het bezit en de verkoop van de speed waarvoor u wel werd vervolgd, duidelijk niet alleen gekaderd moet worden in een eigen handel in kleinere hoeveelheden, maar ook in een labo en dus een schakel is in handel op veel grotere schaal). Uit de verklaringen van de afnemers blijkt dat voor 1 gram speed 7 à 8 euro per gram wordt betaald (straatwaarde). De reeds gemaakte speed had aldus een straatwaarde van bijna 100.000,00 euro, hierin niet begrepen de nog te maken 7 kg speed.

U zag de ernst van de feiten niet in. U betwistte de feiten van verkoop en stelde dat u produceerde voor een vereniging en dat deze na verpakking de potjes speed zou komen ophalen.

De rechter oordeelde nogmaals dat de feiten ernstig zijn. U handelde in drugs: amfetamine (speed), MDMA, GHB, en drugscocktails. Er werd u nogmaals op gewezen dat drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker ernstig in gevaar gebracht en kan bij overdosis het gebruik ervan leiden tot de dood zoals ook hier het geval was. Bij het gebruik van synthetische drugs in het bijzonder (en cocktails van synthetische drugs nog meer in het bijzonder) is er aanzienlijk risico op een overdosis.

Opnieuw beoogde u illegaal geldgewin, hierbij misbruik makend van de kwetsbare positie van de druggebruikers en zonder zich te bekommeren over de negatieve gevolgen van drugs op de gebruikers en de maatschappij. Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig.

U bent bijzonder hardleers en trekt geen lessen uit het verleden. Uit het vonnis blijkt namelijk dat u zowel in Nederland als in België reeds veroordeeld bent voor drugsfeiten, specifiek ook voor synthetisch drugs. De rechter veroordeelde u dan ook tot een effectieve gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete tot 20.000 euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel

verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt (op 22.05.2019, 17.02.2020 en 31.03.2020). U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U reed zelfs onder invloed, dergelijke houding kan onmogelijk worden aanvaard aangezien u daardoor niet alleen uzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar brengt. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Ook deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Uw houding getuigt van een totaal gemis aan normbesef nu u zich niet beperkte tot eenvoudige drugs maar actief was in de branche van de harddrugs waarvan de verslavende en vernietigende werking enorm is. Dat u in de gevangenis een leerloopbaanbegeleiding volgt en bereid bent "trajecten te gaan volgen om diploma's te behalen", wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit het aflossen van uw penale boeten en het betalen van de schadevergoeding ten aanzien van de verschillende burgerlijke partijen blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De vaststelling dat u reeds meermaals voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevend en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. Bovendien verhoogt de aanmaak van synthetische drugs, de verspreiding en het gebruik in het bijzonder (en cocktails van synthetische drugs nog meer in het bijzonder) aanzienlijk het risico op een overdosis, met de dood als gevolg.

Op 20.04.2022 werd uw recht op verblijf dan ook beëindigd op basis van artikel 44bis, § 1 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 20.04.22 in de gevangenis van Hasselt betekend. Op 09.05.2022 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbewistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf te vorderen. Het beroep tot nietigverklaring werd door de RvV verworpen op 29.09.2022. U maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat een einde werd gemaakt aan uw verblijf.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Uit het strafdossier blijkt dat u met een ernstige drugsproblematiek te kampen hebt. Uit het vonnis d.d. 23.12.2019 blijkt dat u 7 à 8 jaar voordien reeds een residentiële behandeling volgde. Gezien uw latere veroordelingen blijktbaar zonder succes. Er liggen nog steeds geen stukken voor waaruit kan afgeleid

worden dat u uw drugsproblematiek onder controle zou hebben en u niet langer verslaafd zou zijn. Het feit dat u een vrijwillige begeleiding tijdens detentie bij 'zorggroep zin' volgt doet hier geen afbreuk aan. U verklaarde voor de onderzoeksrechter in 2019 al 15 tot 20 jaar speed te gebruiken voor uw spieren, u volgde in het verleden al minstens een residentiële behandeling die niet het gewenste resultaat kende.

U zit momenteel in de gevangenis van Hasselt. Bij vonnis van de Strafvolltrekingsrechtbank te Antwerpen (hierna SURB) d.d. 03.03.2023 werd een "voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied" toegekend mits naleving van de opgelegde voorwaarden. Als gevolg van dit vonnis zal u op 09.03.2023 vrijgesteld worden, u kan administratief opgesloten blijven in de gevangenis tot 29.03.2023.

Uit het vonnis van de SURB d.d. 03.03.2023 blijkt: "U heeft twee opsluitingstitels in uitvoering voor inbreuken op de drugswetgeving en verboden wapenbezit. U bent hierdoor terecht gekomen in de strafcategorie van vijf tot zeven jaar. De feiten kaderen onder meer in uw eigen druggebruik, maar u ontkent het dealen van amfetamines. U zegt dat u in Nederland meerdere detenties gekend heeft, voornamelijk wegens autodiefstallen en drugfeiten. U stelt dat u in een overlevingsmodus gaat wanneer het financieel niet goed gaat. U verwijst naar de moeilijke omstandigheden waarin u opgroeide. U zegt dat u dit zo geleerd heeft en niets anders kent. Op zo'n momenten raakt u in paniek en neemt u domme beslissingen. Gezien uw rijkelijk gevuld strafregister wordt het plegen van nieuwe feiten op lange termijn niet uitgesloten"

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. U dient het grondgebied dringend te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. De karaktereigenschappen die voortvloeien uit de feiten die u pleegde, de drang naar illegaal geldgewin maken dat er een risico is op récidive.

+++

Naar aanleiding van de beëindiging van uw verblijfsrecht, werd u gehoord. Met alle elementen die u toen aangebracht heeft, werd rekening gehouden bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf. Op 14.03.2023 vulde u naar aanleiding van onderhavige beslissing opnieuw een vragenlijst hoorrecht in. U verklaarde dat uw moedertaal Nederlands is; dat u Engels, Frans en Nederlands kan lezen en of schrijven; dat u ook Engels en Duits spreekt en kan lezen; dat u in 2015 naar België bent gekomen (heen en weer) en dat u in 2017 vast naar België bent gekomen; dat u via de legale weg naar België bent gekomen, tewerkstelling met 40 uur contract, inschrijfadres en Nederlandse identiteitskaart; dat uw documenten in de gevangenis aanwezig zijn; uw groene kaart van België en uw Nederlandse identiteitskaart; dat u geen ziekte hebt die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u wel psychisch leed hebt; dat u geen duurzame relatie meer hebt in België; dit door tussenkomst van derde partij (PSD); dat deze beëindigd is door bemoeienis; dat u familie hebt in België, maar dat u geen exacte adressen hebt, het betreft 2 nichten en 1 neef; dat u geen minderjarige kinderen hebt in België; dat u persoonlijke psychische redenen hebt om niet terug te keren naar Nederland, maar dat die door de Belgische staat niet als relevant gezien worden; dat u terugzenden voor u als persoon een groot probleem zal zijn. U stelde aan de terugkeerbegeleider d.d. 14.03.2023 blij te zijn met uw vrijlating, maar dat u zich nog niet helemaal verzoend hebt met uw terugkeer naar Nederland. Het was, volgens uw zeggen, echter de enige manier om vervroegd vrij te komen.

+++

Hoewel u in het verleden aangaf een relatie te hebben, verklaarde u op 14.03.2023 dat deze relatie inmiddels beëindigd werd. U heeft dus geen duurzame relatie in het Rijk, noch heeft u er (minderjarige) kinderen.

U stelt in uw hoorrecht d.d. 14.03.2023 nog familieleden in België te hebben, namelijk 2 nichten en een neef, maar u weet geen exacte adressen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De afstammingsband werd niet aangetoond en evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt dat u afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden noch blijkt dit uit uw administratief dossier.

+++

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 29.01.2017 op 35 jarige leeftijd, aangekomen bent in België. Momenteel bent u 41 jaar oud. Sinds 25.06.2020 zit u een gevangenisstraf uit voor zware drugsfeiten. U gaf zelf aan reeds in 2015 uitgeschreven te zijn uit Nederland en de incriminatieperiode vermeld in de veroordeling d.d. 23.12.2019 begint ook al op 01.01.2015. Nog voor u stappen ondernam om (langer dan drie maanden) legaal in België te kunnen verblijven, was u dus blijkbaar al inbreuken op de drugwetgeving aan het plegen.

Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat de feiten die u pleegde, blijk geven van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u slechts van 03.01.2019 tot 05.09.2019 officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas. De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit drugshandel. De rechtbank benadrukte dat uw adres in Borgloon feitelijk fungeerde als drugslabo voor de productie van speed.

Uit het vonnis van de SURB d.d. 03.03.2023 blijkt dat u bereid bent om terug te keren naar Nederland: "Voor woonst kan u er terecht bij uw zus in [...]. Zij attesteert dat u er welkom bent. U kan er zich niet domiciliëren maar u zal een referentieadres kunnen krijgen bij het Leger des Heils. Voor uw dagbesteding iegt u een werkbelofte voor van [...]. U heeft reeds eerder voor deze werkgever gewerkt en hij verklaart dat hij bereid is om u opnieuw in dienst te nemen. Voor uw verslavings-en copingsproblematiek voert u intra muros gesprekken met de dienst 'Drugs en Detentie' en Zorggroep Zin. Wanneer u terugkeert naar Nederland dan kan u voor begeleiding terecht bij Rvoorgaan, een thuisbegeleidingsdienst. Zij attesteren dat zij met u zullen werken rond copingsmechanisme en omgaan met agressie. Tevens heeft u contacten gelegd met Reclassering Nederland zodat zij u kunnen bijstaan in uw re-integratie aldaar, waaronder het bekomen van een referentieadres."

U verklaarde in het hoorrecht afgenomen naar aanleiding van de beëindiging verblijf te lijden aan PTSS en andere stoornissen uit uw jeugd. U stelde daarvoor behandeld te worden bij zorggroep "zin". U legde toen een schrijven d.d. 01.12.2021 van een klinisch psycholoog voor waaruit bleek dat u sinds augustus 2021 in begeleiding was bij een hulpverlener van team forte, het ging om een vrijwillige begeleiding tijdens detentie. Uit het schrijven d.d. 01.12.2021 bleek niet dat de begeleiding die u kreeg enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk is. Uit geen enkel stuk blijkt dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland zou kunnen gebeuren.

Uit het hoorrecht d.d. 14.03.2023 blijkt dat u op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland antwoordde: "ziekte niet, psychisch leed wel". U stelde dat uw persoonlijke psychische redenen voor de Belgische staat niet als relevant gezien worden. En dat een terugkeer voor u als persoon een groot probleem zal zijn. Uit het vonnis van de SURB d.d.03.03.2023 blijkt: "Voor uw verslavings-en copingsproblematiek voert u intra muros gesprekken met de dienst 'Drugs en Detentie' en Zorggroep Zin. Wanneer u terugkeert naar Nederland dan kan u voor begeleiding terecht bij Rvoorgaan, een thuisbegeleidingsdienst. Zij attesteren dat zij met u zullen werken rond copingsmechanisme en omgaan met agressie. Tevens heeft u contacten gelegd met Reclassering

Nederland zodat zij u kunnen bijstaan in uw re-integratie aldaar, waaronder het bekomen van een referentieadres.” Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van een problematiek of behandeling die enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het staat u vrij om na een redelijke termijn een aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod in te dienen. Indien de aanvraag voldoet aan de wettelijke vereisten en de aangevoerde argumenten een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die op heden de beslissing töt inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod schorsen of intrekken.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 7, al 1 Vw., 41 en 41bis, 44ter, 44nonies, 45, §2, eerste en tweede lid, 46 en 62, §2, schending van artikel 3 en 8 EVRM, van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel en de redelijkheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), artikel 8 EVRM;

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 44 nonies vreemdelingenwet.

De beslissing stelt dat overeenkomstig artikel 44nonies van de vreemdelingenwet de verwijdering van vreemdelingen gepaard gaat met een inreisverbod van 15 jaar omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Zo wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker in 2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden en een geldboete van 8000 euro met uitstel gedurende een termijn van drie jaar voor het gedeelte dat de ondergane voorlopige hechtenis overschrijdt. Verzoeker werd vervolgens op 25.06.2020 opnieuw aangehouden en op 26.06.2020 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Op 13.07.2021 werd hij tenslotte veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt, in staat van bijzondere en wettelijke herhaling tot een definitieve gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete wegens inbreuken op de drugswet. Op 24.08.2021 werd het uitstel toegekend bij zijn vorige veroordeling door de Correctionele rechtbank te Hasselt dd. 23.12.2019 in uitvoer gebracht.

Verzoeker werd in België dus twee maal veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Bij vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen dd. 03.03.2023 werd er een “voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied” toegekend mits naleving van de opgelegde voorwaarden. Als gevolg van dit vonnis werd verzoeker op 21.03.2023 in vrijheid gesteld.

Artikel 44nonies Vw. Stelt het volgende:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.”

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest 112/2019, B.67.1. gewezen op het belang van individuele omstandigheden (zie ook Hof van Justitie, 26 juli 2017, C-225/16 Mossa Ouhrami, punt 50). Wat betreft de ernstige bedreiging, vereiste om een inreisverbod van meer dan 5 jaar op te leggen oordeelt het Grondwettelijk Hof:

‘De duur van het inreisverbod moet worden gemotiveerd in het licht van die ernstige bedreiging, hetgeen impliceert dat de auteur van die beslissing de bedreiging niet alleen actueel, maar ook in de toekomst heeft geëvalueerd, teneinde de handhaving van het inreisverbod voor langer dan vijfjaar te verantwoorden.’

Artikel 44 nonies vreemdelingenwet legt geen verplichting op tot het nemen van een inreisverbod. Het is een mogelijkheid; de minister 'kan' dergelijke beslissing nemen. Artikel 74/11 vreemdelingenwet dat betrekking heeft op derdelanders creëert wel een automatisme tussen een bevel en een inreisverbod. Het is nuttig dit onderscheid, dat een logisch gevolg is van de meer zekere verblijfsstatus van EUonderdanen vergeleken met derdelanders, te onderlijnen.

Een inreisverbod voor Unieburgers houdt een inperking in van het Europees vrij personenverkeer. Volgens de Burgerschapsrichtlijn (artikel 27) moeten dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Het is twijfelachtig of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen.

Er dient dus in eerste instantie overwogen te worden of er al of niet een inreisverbod zal genomen worden. De beslissing diende te motiveren waarom in dit geval wel een inreisverbod diende genomen te worden, en dit vooraleer de motieven voor het inreisverbod zelf op te geven.

De bestreden beslissing stelt dat een inreisverbod van 15 jaar proportioneel is daar verzoeker met zijn persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Zo wordt in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt van vijftien jaar, met name omdat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde echter is dit de aanleiding om een inreisverbod van meer dan 5 jaar te geven en niet een motivering van waarom er gekozen wordt van een inreisverbod van maar liefst 15 jaar.

De ontstentenis van een in de wet vastgestelde maximumduur betekent niet dat het inreisverbod onbepaald in de tijd zou kunnen zijn. De bestreden beslissing preciseert immers dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door de minister of zijn gemachtigde rekening houdend met alle omstandigheden van elke geval.

Een inreisverbod van 15 jaar is gezien alle omstandigheden duidelijk disproportioneel.

Het spreekt voor zich dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij geenszins toe om de feitelijke of de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van vijftien jaar en dit proportioneel wordt geacht, te kennen. Een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook aangetoond.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod voor Unieburgers gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° of van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, rekening moet worden gehouden “met alle omstandigheden van elk geval”.

Het is overduidelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de feiten niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Er wordt niet specifiek rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft. Dit heeft belang gezien het een grensland van België is en verzoeker al is het maar om naar andere

Zuidelijke Europese landen te kunnen reizen normaal via België moet reizen. In die zin is het verbod om 15 jaar dat inhoudt dat niet via België mag gereisd worden duidelijk disproportioneel. Dit specifieke gegeven werd in de bestreden beslissing niet in aanmerking genomen.

Tevens is verzoeker reeds sinds 2015 uitgeschreven in Nederland en schreef zich op 29.01.2017 in in België.

Verweerder heeft bovendien ook onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gedragingen ten opzichte van de strafuitvoering en zijn gedrag in de gevangenis. Zo volgde verzoeker een leerloopbaanbegeleiding, lost hij zijn penale boeten af en betaalt hij de schadevergoeding ten aanzien van de burgerlijke partijen. Verzoeker heeft weldegelijk schuldinzicht.

Tenslotte wenst verzoeker te benadrukken dat toen hij gehoord werd, hij duidelijk aangegeven heeft dat hij persoonlijke psychische redenen heeft om niet terug te keren naar Nederland. Verzoeker heeft namelijk zijn leven de laatste jaren in België opgebouwd. Het spreekt dan ook voor zich dat zijn vertrouwde omgeving en zijn vriendenkring zich in België bevindt. Daar Verzoeker psychische problemen is het van zeer groot belang dat hij in zijn vertrouwde omgeving kan blijven. Zo gaf verzoeker eveneens reeds aan dat hij lijdt aan PTSS en andere stoornissen uit zijn jeugd. Verzoeker is hiervoor in behandeling bij zorggroep 'zin'. Er werd reeds een schrijven dd. 01.12.2021 van een klinisch psycholoog voorgelegd waaruit bleek dat verzoeker sinds augustus 2021 in begeleiding was bij een hulpverlener van team forte. De bestreden beslissing stelt dat uit dit schrijven niet blijkt dat de begeleiding die hij kreeg enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk is en dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland zou kunnen gebeuren. Verzoeker wenst echter op te merken dat de nodige begeleiding tot net voor zijn vertrek heel goed werd opgevolgd en dat hij altijd terecht kon bij zijn vaste hulpverleners. Indien hij in België zou verblijven zou hij deze begeleiding verder kunnen zetten bij het psychiatrisch verzorgingstehuis Aster. Verzoeker heeft tevergeefs terug contact opgenomen met zijn vertrouwde hulpverleners die hem bevestigde hem niet meer kunnen bijstaan in Nederland. Tot op heden heeft hij na herhaaldelijk contact te hebben opgenomen nog altijd geen opvolging van Rvoorgaan in Nederland. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt bijgevolg weldegelijk aangetoond.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn vertrouwde omgeving en niet meer de nodige begeleiding meer zal krijgen. Dit zou onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven.

Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het bepalen van een duur van vijftien jaar voor het opgelegde inreisverbod, rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van het geval, zoals vereist door artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.

Dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)''

2.2. Het bestreden inreisverbod is gestoeld op artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"§1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Verzoeker betwist niet dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum als het thans bestreden inreisverbod, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de verwerende partij kon overgaan tot

het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker overeenkomstig artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook waarom de verwerende partij meent dat, specifiek wat betreft verzoeker, een inreisverbod vereist is. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde, nu hij sinds hij in België verblijft tweemaal werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk op 23 december 2019 tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden en een geldboete van 8 000 euro met uitstel voor 3 jaar en op 13 juli 2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar en een geldboete van 20 000 euro, ook in Nederland reeds meermaals veroordeeld werd wegens drugsfeiten en reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen heeft. De verwerende partij heeft verder gewezen op de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten en op verzoekers gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer, en heeft vastgesteld dat zijn houding getuigt van een totaal gemis aan normbesef, een immorele ingesteldheid, een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden en een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid met gevaar voor recidive.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de verwerende partij zou hebben nagelaten uiteen te zetten waarom hij besliste om een inreisverbod op te leggen en evenmin dat een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen zou ontbreken.

Verzoeker betoogt daarnaast dat conform artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn een inreisverbod voor Unieburgers, zoals *in casu*, een inperking inhoudt en dat een dergelijke maatregel in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat dit onder meer inhoudt dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken en dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van de Europese ruimte zonder binnengrenzen. De Raad wijst er echter op dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn precies voorziet dat de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, kunnen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid zodat de redenering van verzoeker geen hout snijdt.

Overeenkomstig artikel 44*nonies*, §2 van de Vreemdelingenwet is het verder toegestaan om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen, indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals de verwerende partij oordeelde in het geval van verzoeker.

Verzoeker betoogt verder dat wel wordt gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen, maar niet waarom er gekozen wordt voor een inreisverbod van maar liefst 15 jaar. Hij meent dat geen rekening zou zijn gehouden met alle specifieke omstandigheden van zijn geval. Een inreisverbod van 15 jaar is, gezien alle omstandigheden, duidelijk disproportioneel, aldus verzoeker.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waardoor zij een inreisverbod voor meer dan 5 jaar kon opleggen. De vaststellingen die de verwerende partij heeft gedaan inzake de openbare orde, kunnen mee bepalend zijn voor de duur van het inreisverbod en het beoordelen van de proportionaliteit ervan. De vraag die aan de orde is, gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om de duur te bepalen, is of de verwerende partij op zorgvuldige wijze, rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van het geval, tot een niet kennelijk onredelijke of disproportionele duurtijd is gekomen. In de mate dat verzoeker er dus op alludeert dat zou moeten worden gemotiveerd waarom een andere, minder lange termijn niet zou volstaan, kan hij niet worden gevolgd.

De verwerende partij acht een inreisverbod van 15 jaar proportioneel daar verzoeker door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Zij wijst erop dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Zij heeft daarbij gewezen op voornoemde veroordelingen. Zij heeft ook vastgesteld dat de laatste correctionele veroordeling in België in staat van bijzondere en wettelijke herhaling was en is genomen daar verzoeker zich schuldig maakte aan een drugscocktail van amfetamine (speed), MDMA en GHB te hebben verkocht, te koop te hebben aangeboden, te hebben afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het gebruik dat van de gespecificeerde substantie ten gevolge van het misdrijf is gemaakt de dood heeft veroorzaakt. Zij stelt vast dat de veroordelingen inzake drugs duidelijk geen gedragsverbetering hebben kunnen tewerkstellen, aangezien hij steeds opnieuw weer overging tot het verhandelen van drugs. Zij wijst er verder op dat zijn houding van een totaal gemis aan normbesef getuigt nu hij zich niet beperkte tot eenvoudige drugs maar actief was in de branche van de harddrugs waarvan de verslavende en vernietigende werking enorm is. Bovendien merkt zij op dat zijn gedragingen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid

en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden getuigen. De vaststelling dat hij reeds meermaals voor gelijkaardige feiten veroordeeld werd, wijst er volgens de verwerende partij voorts op dat hij geen lessen trok uit eerdere veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, zo stelt zij nog. Zij besluit dat overwegende het bijzonder winstgevende en georganiseerde karakter van de drugshandel, er een reëel en actueel risico voor de openbare orde bestaat en dat de aanmaak van synthetische drugs, de verspreiding en het gebruik in het bijzonder (en cocktails van synthetische drugs nog meer in het bijzonder) bovendien aanzienlijk het risico op een overdosis verhoogt, met de dood als gevolg.

De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden. Zij heeft gesteld dat enige verbetering in verzoekers persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, niet kan worden vastgesteld, aangezien er geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Zij wijst er op dat uit het strafdossier blijkt dat verzoeker met een ernstige drugsproblematiek te kampen heeft en dat er nog steeds geen stukken voorliggen waaruit kan afgeleid worden dat hij deze onder controle zou hebben en hij niet langer verslaafd zou zijn. Verder overweegt zij:

“Dat u in de gevangenis een leerloopbaanbegeleiding volgt en bereid bent “trajecten te gaan volgen om diploma’s te behalen”, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit het aflossen van uw penale boeten en het betalen van de schadevergoeding ten aanzien van de verschillende burgerlijke partijen blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.”

Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn gedragingen ten opzichte van de strafuitvoering en zijn gedrag in de gevangenis. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan waarom deze motieven onvoldoende of kennelijk onredelijk zouden zijn. Waar hij louter beweert dat hij wel degelijk schuldinzicht heeft, zonder meer, geeft hij weliswaar aan het niet eens te zijn met de verwerende partij, maar toont hij niet aan dat zij ondeugdelijk heeft geoordeeld of de specifieke omstandigheden van het geval zou hebben veronachtzaamd.

Voorts heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd over de duur van verzoekers verblijf in België, zijn banden alhier en zijn voorgehouden psychische problemen. Zij komt tot de conclusie dat een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker betoogt echter dat er wel degelijk een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM voorligt. Hij wijst daarbij op het feit dat hij zijn leven de laatste jaren in België heeft opgebouwd, dat zijn vriendenkring zich hier bevindt en dat het omwille van zijn psychische problemen van zeer groot belang is dat hij in zijn vertrouwde omgeving kan blijven. De verwerende partij heeft dienaangaande het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“U verklaarde in het hoorrecht afgenomen naar aanleiding van de beëindiging verblijf te lijden aan PTSS en andere stoornissen uit uw jeugd. U stelde daarvoor behandeld te worden bij zorggroep “zin”. U legde toen een schrijven d.d. 01.12.2021 van een klinisch psycholoog voor waaruit bleek dat u sinds augustus 2021 in begeleiding was bij een hulpverlener van team forte, het ging om een vrijwillige begeleiding tijdens detentie. Uit het schrijven d.d. 01.12.2021 bleek niet dat de begeleiding die u kreeg enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk is. Uit geen enkel stuk blijkt dat de nodige therapeutische begeleiding niet in Nederland zou kunnen gebeuren.

Uit het hoorrecht d.d. 14.03.2023 blijkt dat u op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland antwoordde: “ziekte niet, psychisch leed wel”. U stelde dat uw persoonlijke psychische redenen voor de Belgische staat niet als relevant gezien worden. En dat een terugkeer voor u als persoon een groot probleem zal zijn. Uit het vonnis van de SURB d.d.03.03.2023 blijkt: “Voor uw verslavings-en copingsproblematiek voert u intra muros gesprekken met de dienst ‘Drugs en Detentie’ en Zorggroep Zin. Wanneer u terugkeert naar Nederland dan kan u voor begeleiding terecht bij Rvoorgaan, een thuisbegeleidingsdienst. Zij attesteren dat zij met u zullen werken rond copingsmechanisme en omgaan met agressie. Tevens heeft u contacten gelegd met Reclassering

Nederland zodat zij u kunnen bijstaan in uw re-integratie aldaar, waaronder het bekomen van een referentieadres.” Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van een problematiek of behandeling die enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker wel beweert, maar niet aantoont dat hij herhaaldelijk contact heeft opgenomen met Rvoorgaan en nog steeds geen opvolging heeft in Nederland. Met zijn loutere bewering kan hij de motieven in de bestreden beslissing, dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een problematiek of behandeling die enkel en alleen in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn, niet weerleggen, nu de betrokken dienst uitdrukkelijk heeft geattesteerd met verzoeker aan de slag te zullen gaan. Zelfs aangenomen dat, ondanks dit engagement, niet onmiddellijk gevolg zou kunnen worden gegeven aan zijn hulpvraag -zo die al zou zijn gesteld- toont verzoeker niet aan dat hij daarmee het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het EHRM legt de lat immers zeer hoog vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. In het arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016, heeft het Hof in zijn § 183 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, geoordeeld dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in dit geval bevindt. In die optiek zijn zijn argumenten over zijn opvolging in België niet dienstig. Het feit dat hij niet langer kan worden opgevolgd door Belgische hulpverleners is overigens in de eerste plaats het gevolg van het feit dat verzoeker is teruggekeerd naar Nederland omdat dat -zo luidt het in zijn verklaringen aan de terugkeerbegeleider- de enige manier was om vervroegd vrij te komen. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker meent dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, gaat hij voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing die gebaseerd zijn op zijn eigen verklaringen van 14 maart 2023, dat hij noch een duurzame relatie, noch minderjarige kinderen heeft in België. Ook werd vastgesteld dat de afstammingsband met zijn neven en nichten niet werd aangetoond en dat evenmin stukken voorliggen waaruit blijkt dat hij afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hierover niet deugdelijk zou hebben geoordeeld op grond van de gegevens zoals die haar waren verstrekt door verzoeker in zijn verklaringen.

Verzoeker legt een *“aanvullende nota houdende nieuwe elementen overeenkomstig art. 39/76 van de Vreemdelingenwet”* neer, met daarin in een verklaring van hemzelf, van mevrouw J.S., met wie hij beweert een relatie te hebben, attesteringen over diens zwangerschap en een paar foto's van verzoeker in het gezelschap van kinderen.

In eerste instantie moet dienaangaande worden vastgesteld dat artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een specifieke bepaling is die geldt voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het huidige beroep is echter een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet en waarbij de Raad dus uitspraak doet als annulatierechter. De annulatieprocedure voorziet niet in een aanvullende nota zoals die wordt neergelegd door verzoeker. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers in beginsel plaatsen op het ogenblik van het nemen ervan, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad

zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet gekend waren door de verwerende partij op het moment dat zij de bestreden beslissing nam en die trouwens dateren van na de bestreden beslissing. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker en zijn vermeende partner in schril contrast staan met de verklaringen die verzoeker op 14 maart 2023, amper twee maanden eerder, had afgelegd, en blijkens dewelke hij geen relatie meer had. Het neergelegde attest van gezinssamenstelling maakt alleen melding van J.S. en twee kinderen, de attesten inzake de zwangerschap van J.S. zeggen niks over het eventuele toekomstige vaderschap van verzoeker, en uit de foto's kan evenmin blijken of er sprake is van een gezinsleven, in strijd met verzoekers eigen eerdere verklaringen.

Hoe dan ook moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Zelfs zo het gezinsleven al zou kunnen worden aangenomen, dan nog toont verzoeker niet aan dat zijn vermeende partner hem niet zou kunnen vergezellen naar Nederland, of geen contact met hem zou kunnen onderhouden door middel van bezoeken en moderne communicatiemiddelen. Verder kan verzoeker nog gebruik maken van de mogelijkheid om het inreisverbod te laten schorsen of intrekken onder de voorwaarden van artikel 44^{decies} van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft aangaande verzoekers privéleven het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Uit het administratief dossier blijkt dat u op 29.01.2017 op 35 jarige leeftijd, aangekomen bent in België. Momenteel bent u 41 jaar oud. Sinds 25.06.2020 zit u een gevangenisstraf uit voor zware drugsfeiten. U gaf zelf aan reeds in 2015 uitgeschreven te zijn uit Nederland en de incriminatieperiode vermeld in de veroordeling d.d. 23.12.2019 begint ook al op 01.01.2015. Nog voor u stappen ondernam om (langer dan drie maanden) legaal in België te kunnen verblijven, was u dus blijkbaar al inbreuken op de drugwetgeving aan het plegen.

Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat de feiten die u pleegde, blijk geven van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2015 is uitgeschreven in Nederland en sinds 2017 is ingeschreven in België, stelt dat hij de laatste jaren zijn leven alhier heeft opgebouwd, dat zijn vriendenkring zich in België bevindt, en dat het gezien zijn psychische problemen van zeer groot belang is dat hij in zijn vertrouwde omgeving, waar hij ook begeleiding krijgt, kan blijven.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn psychische problemen en de nodige begeleiding, verwijst de Raad naar zijn voorgaande bespreking met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. Bovendien toont verzoeker met de loutere bewering dat het voor zich spreekt dat zijn vertrouwde omgeving en zijn vriendenkring zich in België bevinden, nog niet aan dat de belangenafweging zoals die blijkt uit de bestreden beslissing niet deugdelijk is of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Verder betoogt verzoeker dat geen rekening is gehouden met zijn Nederlandse nationaliteit. Hij wijst erop dat Nederland grenst aan België en dat hij, om naar andere zuidelijke Europese landen te kunnen reizen, via België zou moeten kunnen passeren. Hij vindt een inreisverbod van 15 jaar dan ook disproportioneel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers nationaliteit, die wordt immers uitdrukkelijk vermeld. Verder wijst de Raad er op dat het inreisverbod in casu een maatregel is om de Belgische openbare orde en samenleving te beschermen. Het loutere gegeven dat verzoeker hierdoor bepaalde ongemakken kan ondervinden, is eigen aan de maatregel en kan geenszins opwegen tegen de bescherming van de Belgische samenleving. Er blijkt trouwens ook geenszins dat het ingeroepen ongemak onoverkomelijk is, nu verzoeker niet noodzakelijk het Belgische grondgebied dient te kunnen betreden om naar meer zuidelijke Europese landen te reizen.

Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij met enig relevant gegeven onterecht geen rekening heeft gehouden.

Waar, tot slot, verzoeker stelt dat een inreisverbod van 15 jaar disproportioneel is, kan, gelet op al het voorgaande, niet worden vastgesteld dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan 5 jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

Samengevat is de Raad van oordeel dat niet is aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot de beslissing om een inreisverbod voor de duur van 15 jaar op te leggen.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 7, eerste lid, 41, 41bis, 44ter, 45, §2, eerste en tweede lid, en 46 van de Vreemdelingenwet, zijn deze middelonderdelen onontvankelijk, bij gebrek aan enige toelichting.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS